

SPRAWOZDANIE

PRZEDMIOT: ZOUL

NUMER PROJEKTU: ZOUL projekt 2-2

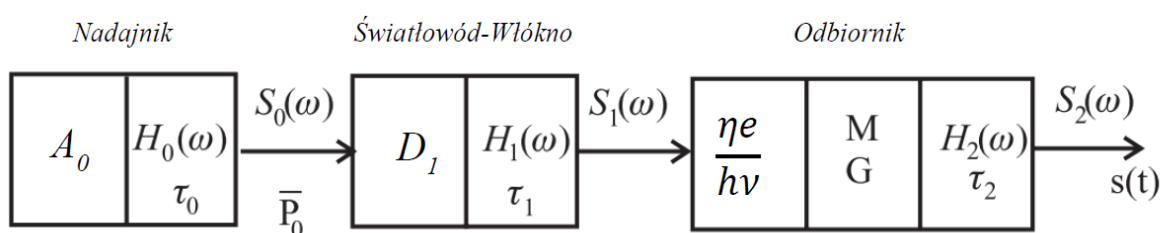
SEMETR: 22Z

TEMAT PROJEKTU: Analiza sygnału na wyjściu optycznego połączenia

Problem projektowy:

W projekcie należy wyznaczyć widmo sygnału optycznego na wyjściu odbiornika będącego ostatnim elementem optycznego połączenia oraz transformatę odwrotną Fouriera tego widma dla wskazanych parametrów układu.

Budowa układu:

Rys. 1 Struktura układu optycznego połączenia złożonego z trzech głównych elementów: nadajnika, światłowodu i odbiornika. Każdy z nich opisany jest bezwymiarową znormalizowaną funkcją transmisji zależną od częstości $H_{0,1,2}(\omega)$ oraz parametrem czasu $T_{0,1,2}$.

Schemat z rys. 1 przedstawia badany układ. W nadajniku produkowany jest optyczny impuls o amplitudzie A_0 . Natomiast $H_0(\omega)$ jest funkcją widmową optycznego impulsu. Nadajnikiem najczęściej jest laser półprzewodnikowy modulowany poprzez zmianę prądu zasilającego lub poprzez zastosowanie zewnętrznego modulatora. Nadajnik produkuje impuls opisany w dziedzinie czasu funkcją $P_0(t)$, której widmo Fourierowskie to $S_0(\omega)$. Optyczny impuls na wyjściu z włókna jest iloczynem funkcji widmowej impulsu oraz widma tego światłowodu. Propagację światła przez włókno opisuje się dwiema funkcjami. Pierwsza to D_1 , która opisuje straty i druga będąca funkcją transferu start $H_1(\omega)$. Odbiornikiem jest najczęściej fotodioda lawinowa, której współczynnik zwielokrotnienia zapisuje się jako M , a jej wzmacnienie jako G .

Sygnał na wyjściu optycznego połączenia w funkcji częstości ω . Sygnał wyjściowy układu $S_2(\omega)$ jest wynikiem transmisji impulsu optycznego przez cały układ. Zależy on od poszczególnych elementów układu.

Od nadajnika, czyli lasera który emituje promieniowanie koherentne zwykle o długości fali $\lambda = 1,3 \mu\text{m}$ z maksymalną mocą wynoszącą $P_{0\text{max}} = 0,5 \text{ mW}$. Od włókna, którego straty zwykle wynoszą $\alpha = 3 \text{ dB/km}$. Sygnał ten zależy również od odbiornika, czyli fotodiody charakteryzującej się pewną opornością, wzmacnieniem i współczynnikiem zwielokrotnienia.

W niniejszej analizie, sygnał wyjściowy układu dla uproszczenia został zapisany jako:

$$S_2(\omega) = H_0(\omega) \cdot H_1(\omega) \cdot H_2(\omega).$$

Zakłada się, że nadajnik wytwarza sygnał prostokątny, dlatego funkcję widmową optycznego impulsu można zapisać jako:

$$H_0(\omega) = \frac{\sin(\omega T_0)}{\omega T_0}.$$

T_0 jest znormalizowaną szerokością impulsu. Czas trwania impulsu T związany jest z szybkością transmisji bitów nadajnika R_0 :

$$T = \frac{1}{R_0}.$$

Funkcja $H_1(\omega)$ jest znormalizowaną funkcją filtru, w przybliżeniu wyrażona filtrem Gaussowskim dolnoprzepustowym:

$$H_1(\omega) = e^{\frac{-1}{\pi}(\omega T_1)^2},$$

gdzie T_1 jest to parametr włókna związany z pasmem B_1 oraz szybkością transmisji bitów nadajnika R_0 :

$$T_1 = \frac{R_0}{2B_1}.$$

Szerokość pasma włókna B_1 jest zależna od długości L_1 i L_C :

$$B_1 = B_L \left(\frac{1}{L_1} + \frac{1}{3L_C} \right),$$

gdzie L_C jest to długość drogi sprzężenia modów, a B_L jest to długość szerokości pasma. Zależność na B_1 jest prawdziwa, gdy długość włókna L_1 zawiera się w przedziale: $0 < L_1 < 3L_C$.

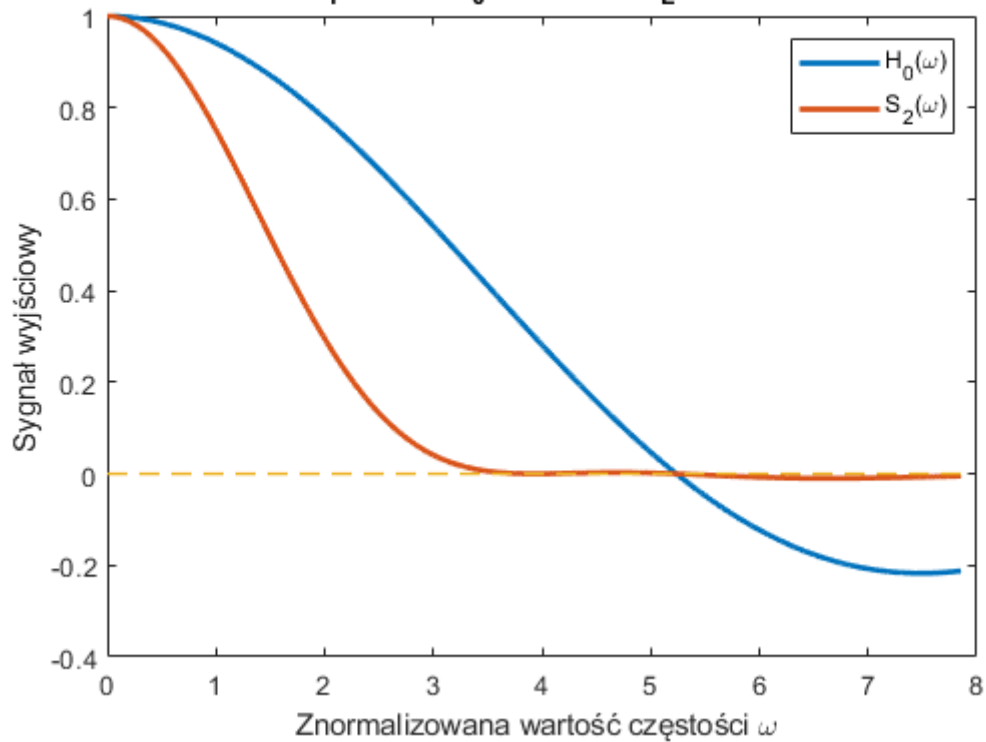
Optyczny odbiornik opisany jest funkcją transferu filtru dolno-przepustowego $H_2(\omega)$:

$$H_2(\omega) = \frac{1}{2} [1 + \cos(\omega T_2)], \quad \text{gdzie } |\omega| \leq \frac{2\pi}{T_2},$$

gdzie T_2 jest to parametr odbiornika.

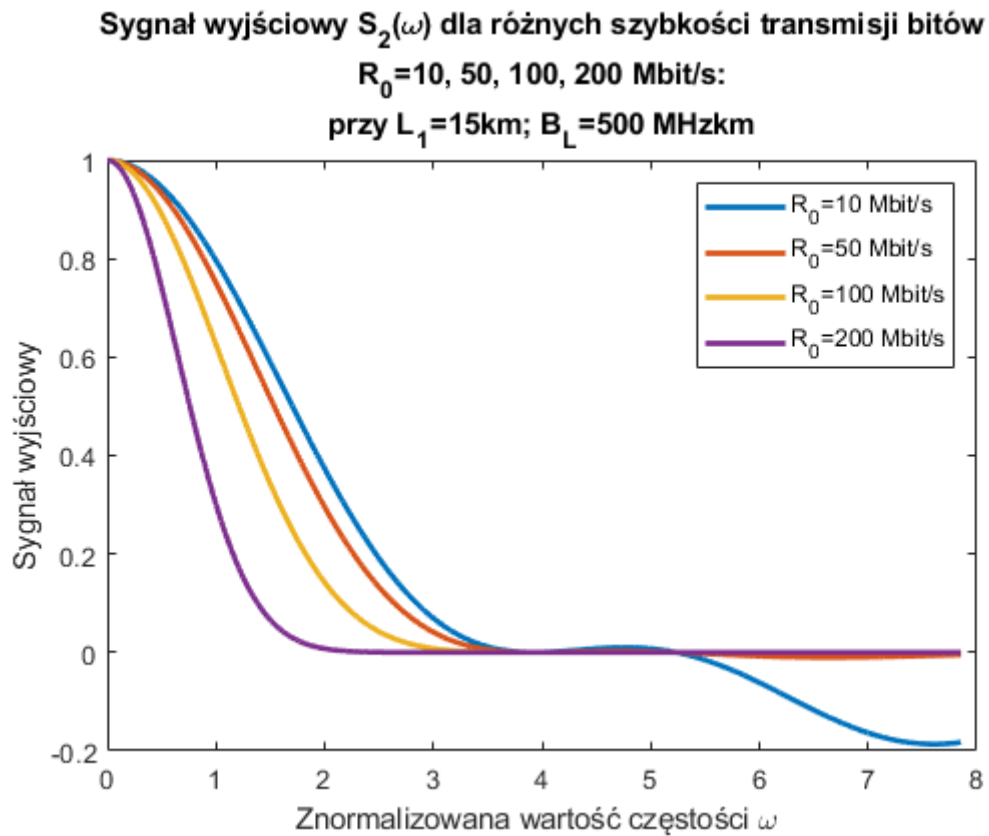
Wykres 1

Porównanie sygnału wyjściowego $H_0(\omega)$ z sygnałem wyjściowym $S_2(\omega)$
przy $L_1=15\text{km}$; $R_0=50\text{Mbit/s}$; $B_L=500\text{MHzkm}$

Sygnał wyjściowy $S_2(\omega)$ różni się od sygnału $H_0(\omega)$. Znacznie szybciej wygasają oscylacje, co oznacza, że w dziedzinie czasu można oczekiwać sygnału nieco odbiegającego kształtem od sygnału prostokątnego, jaki mieliśmy na wejściu.

Wykres 2

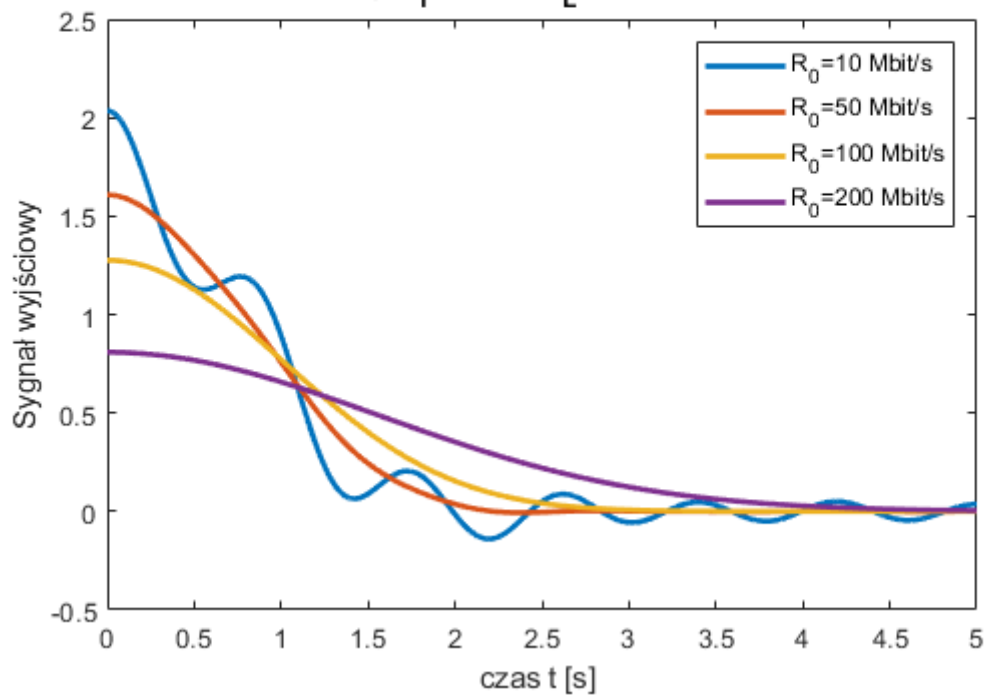
Sygnal wyjściowy $S_2(\omega)$ dla różnych szybkości transmisji zmienia swój kształt. Im mniejsza prędkość transmisji tym sygnał został mniej stłumiony, ponieważ dłużej trwa jego czas impulsu.

Wykres 3

Transformata odwrotna Fouriera $s_2(t)$ dla różnych szybkości transmisji bitów

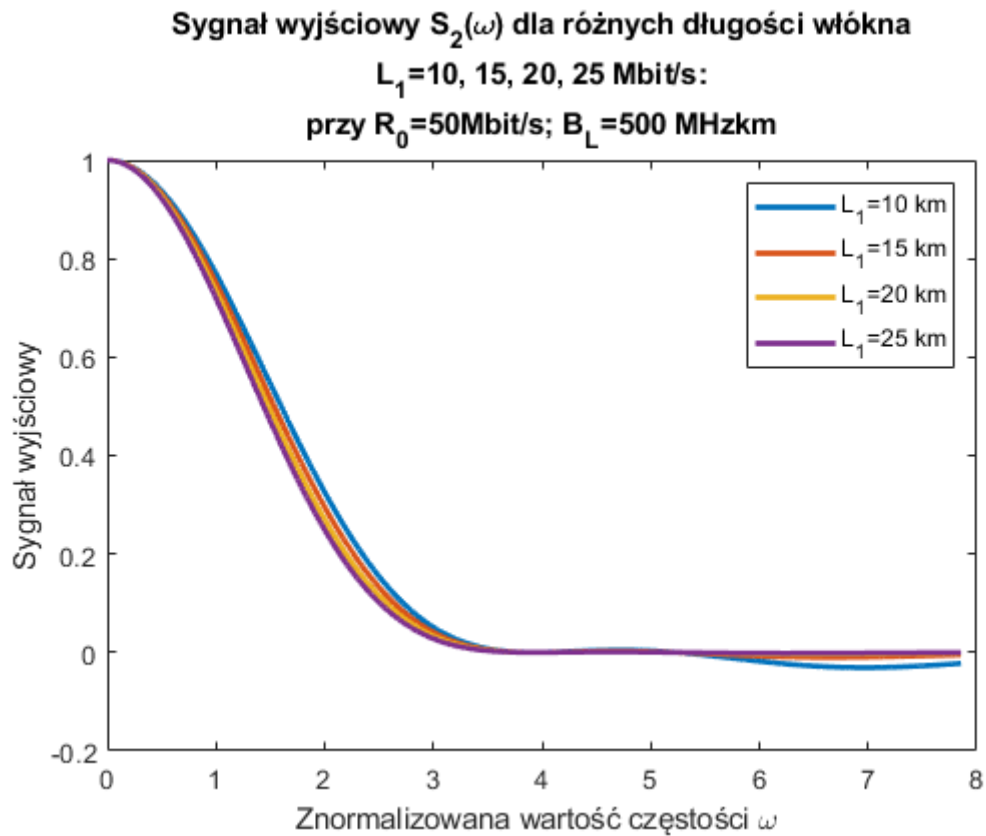
$R_0 = 10, 50, 100, 200$ Mbit/s:

przy $L_1 = 15$ km; $B_L = 500$ MHz km

Im wolniejsza transmisja tym mniej łagodnie opada sygnał wraz z czasem, oraz większa jest amplituda sygnału w dla chwili czasowej 0.

Wykres 4

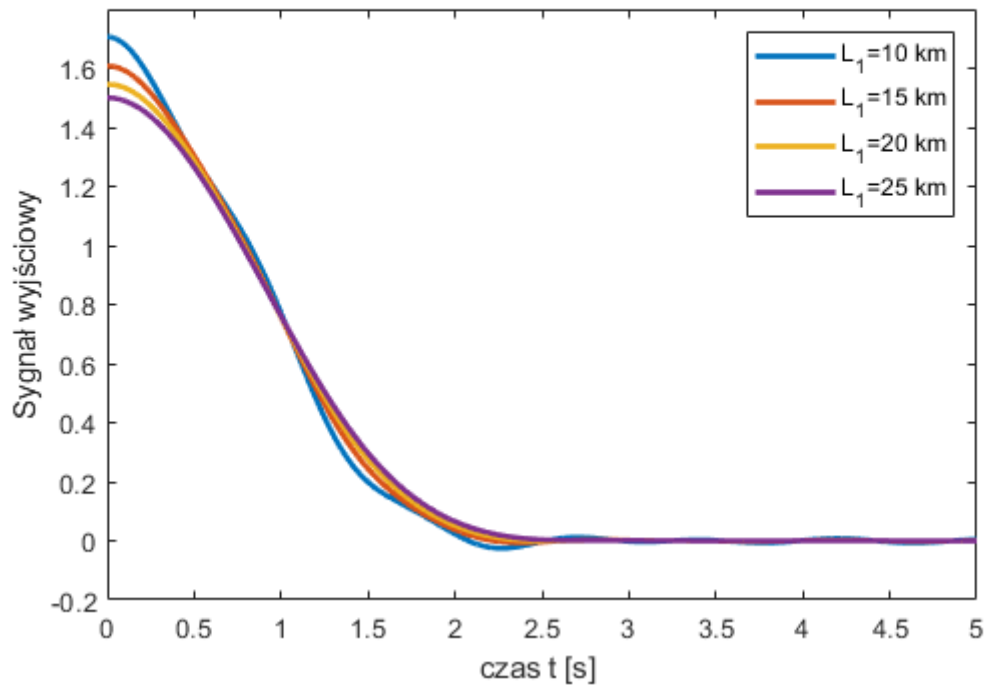
Z wykresu $S_2(\omega)$ wynika, że dla dłuższych długości włókna sygnał jest szybciej tłumiony w porównaniu do sytuacji gdy sygnał $S_2(\omega)$ jest obliczany dla krótszych długości włókna.

Wykres 5

Transformata odwrotna Fouriera $s_2(t)$ dla różnych długości włókna

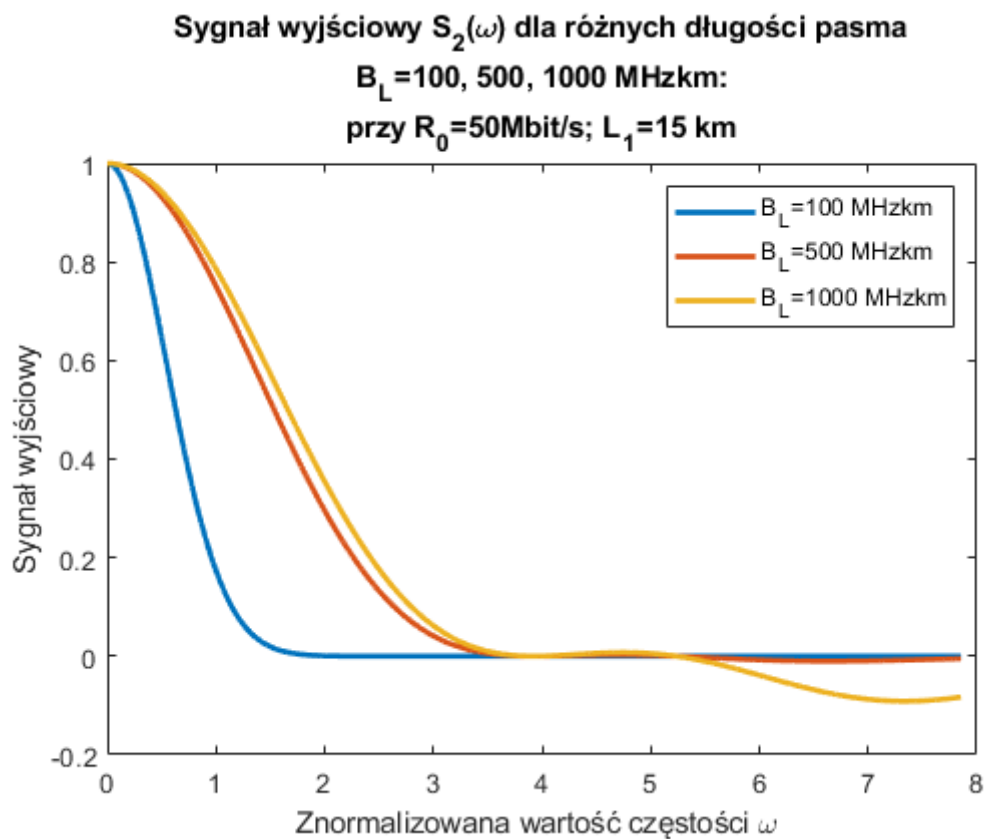
$L_1 = 10, 15, 20, 25$ Mbit/s:

przy $R_0 = 50$ Mbit/s; $B_L = 500$ MHzkm

Z wykresu wynika, że im dłuższe długość włókna tym bardziej odczuwalna jest ich tłumienność. Tłumienność jest co do zasady stała na całej odległości więc jest logiczne, że im dłużej propaguje światło w światłowodzie tym bardziej będzie odczuwalna strata na transmisji przez światłowód.

Wykres 6

Z wykresu wynika, że dla większej długości pasma mniej daje się we znaki tłumienie światłowodu między nadajnikiem, a odbiornikiem. Wynika to z faktu, że dla większej długości pasma

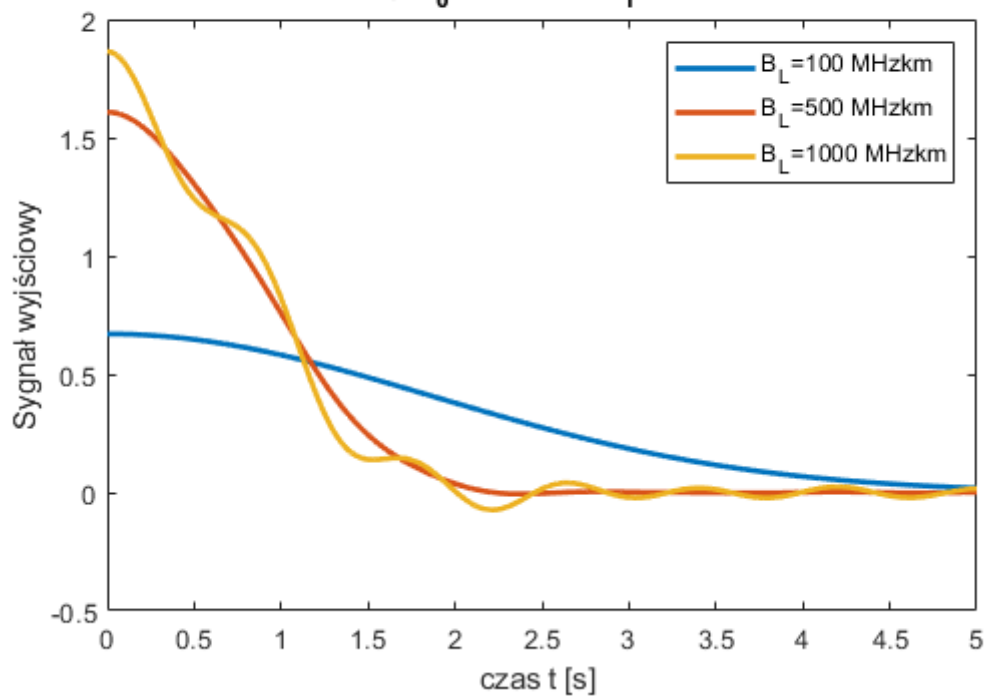

Wykres 7

Transformata odwrotna Fouriera $s_2(t)$ dla różnych długości pasma

$B_L = 100, 500, 1000$ MHzkm:

przy $R_0 = 50$ Mbit/s; $L_1 = 15$ km

W dziedzinie czasu także obserwujemy, że dla większych wartości B_L mniej odczuwalne jest tłumienie w światłowodzie.